

بررسی تاثیر فضاهای اجرا بر مکان گزینی طبقه ی خلاق

(مورد مطالعه: شهر تهران)

رومینا طاهری^{1*}، آتوسا مدیری²

1- کارشناسی ارشد طراحی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران مرکز، تهران، ایران. rtb.1992@yahoo.com

2- استادیار دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران مرکز، تهران، ایران. atmodiri@gmail.com

این مقاله بر گرفته از پایان نامه کارشناسی ارشد نگارنده ی اول تحت عنوان «بررسی نقش فضاهای اجرا در مکان گزینی طبقه ی خلاق؛ نمونه موردی شهر تهران»، به راهنمایی نگارنده ی دوم است.

چکیده

به نظر می رسد که امروزه رقابت اصلی در فرآیند جهانی شدن بین مراکز شهری و میان دولت ها نیست. بلکه این رقابت در جذب افراد متخصص می باشد. علاوه بر جذب سرمایه های خلاق در یک شهر، هنر و فرهنگ به عنوان شاخصی دیگر برای شهر خلاق محسوب می شود. به عبارتی منابع فرهنگی و نیروی انسانی هر شهر به عنوان مهم ترین عامل و محور توسعه می باشد. از این رو بررسی مولفه های طبقه ی خلاق، بوهمین ها، فضاهای اجرا و شاخص های مکان های جاذب طبقه ی خلاق در شهر تهران به عنوان پایتخت سیاسی و فرهنگی ایران که طیف وسیعی از نخبگان حوزه های مختلف در آن سکونت دارند و همچنین دارای بیشترین فضای اجرا نسبت به دیگر شهر های ایران و کانون نمایش کشور می باشد، ضروری به نظر می رسد. روش تحقیق در این پژوهش تبیینی-آزمونی می باشد. یافته های پژوهش نشان می دهد بیشترین همبستگی بین فضاهای اجرا و طبقه ی خلاق در سطح شهر تهران به ترتیب متعلق به مناطق 9 و 7 می باشد و بین فضاهای اجرا و مناطق دیگر رابطه ی معنا داری وجود ندارد هم چنین فعالیت های فرهنگی از جمله حضور در سینماها، تئاتر ها، کنسرت ها و گالری ها و همچنین حضور در مراسم ها و نمایش های خیابانی (مراسم های مذهبی، تئاتر خیابانی و ...) همواره جزئی جدایی ناپذیر در زندگی طبقه ی خلاق و بوهمین ها می باشد به همین دلیل وجود تسهیلات فرهنگی امری ضروری می باشد. اما امروزه فاصله و نزدیکی به این گونه فضاها، فلکتور اصلی جهت گزینش مکان زندگی برای این طبقه نمی باشد، بلکه عواملی چون قیمت مسکن، دسترسی پذیری کلان و ... تاثیر گذاری بیشتری دارند.

واژه های کلیدی: طبقه ی خلاق، بوهمین ها، صنایع خلاق، فضای اجرا، شهر تهران

1- مقدمه

از سال های دهه 1940 به بعد پارادایم ها و دیدگاه های مربوط به برنامه ریزی و توسعه ی شهری، تحولات زیادی را به خود دیده است. دیدگاه های سنتی به توسعه فیزیکی شهر ها، و دیدگاه های جدیدتر به توسعه اقتصادی و اجتماعی شهر توجه داشتند. به عبارتی منابع فرهنگی و نیروی انسانی هر شهر به عنوان مهم ترین عامل توسعه و محور توسعه محسوب می شود [1]. در این راستا، برای جذب سرمایه ی انسانی و خلاق، شهر ها و مناطق وابسته به آن باید ویژگی های خاص داشته باشند